

Arrest

nr. 129 491 van 16 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op arrest nr. 127 189 van 17 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 september 2014 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen op 28 februari 2012 het Rijk binnengekomen en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 31 mei 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster achtereenvolgens werd gehoord op 9 juli 2013 en 14 oktober 2013.

1.3. Op 24 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Murajarabad, provincie Azad Kashmir. In november of december 2008 leerde u op uw werk uw huidige echtgenoot Q.(...) M.(...) (O.V. nummer 6.967.681) kennen. Enkele maanden later besloot u om met hem te trouwen. U vertelde dit aan uw familie maar zij gingen daar niet mee akkoord. U was al sinds u klein was beloofd aan uw neef om met hem te trouwen. U werd geslagen door uw broers en mocht niet meer gaan werken. Een week later kreeg u telefoon van uw werk dat er een belangrijke meeting was gepland waarop u aanwezig diende te zijn. U kreeg de toestemming van uw familie om te gaan. U legde de situatie uit aan uw echtgenoot en hij zei u dat u een excuus moest verzinnen om thuis weg te geraken. Enkele weken later zei u uw familie dat u voor een opleiding naar Islamabad moest gaan. Op 8 mei 2009 werd u opgewacht door uw man en zijn neef en jullie werden naar Lahore gebracht. Daar verbleef u bij een vriend van de neef van uw man. Een week later bent u met uw man getrouwd. Uw broers gingen een aantal keer naar uw schoonfamilie en bedreigden hen. Ze gingen tevens naar de politie en dienden een "FIR" (First Information Report) in. Op 11 maart 2011 werd uw dochter geboren in Lahore. Hierna kwamen uw broers te weten dat u in Lahore was en verhuisde u naar Karachi. Daar verbleef u tot uw vertrek uit Pakistan op 29 mei 2011. U reisde samen met uw echtgenoot van Pakistan naar het Verenigd Koninkrijk. U werd daarbij vergezeld van een smokkelaar. In februari 2012 reisde u met uw echtgenoot van het Verenigd Koninkrijk naar België. Op 29 februari 2012 diende u en uw echtgenoot Q.(...) M.(...) (O.V. nummer 6.967.681) een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Daar u via het Verenigd Koninkrijk Europa bent binnen gekomen werd een terugname overeenkomst afgesloten met het Verenigd Koninkrijk. U en uw echtgenoot werden vastgezet in het gesloten centrum te Sint-Gilles Waas met het oog op repatriëring. In oktober 2012 wist uw echtgenoot uit het gesloten centrum te ontsnappen. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hem. Op 31 mei 2013 diende u een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een overlijdensakte van uw schoonvader, een gecertificeerde en een gewone fotokopie van een "FIR", een gecertificeerde en een gewone fotokopie van twee arrestatiebevelen, twee krantenartikelen, een fotokopie van een attest van IOM, een fotokopie van een attest van 'Diakonie Emergency Aid', een kopie van een attest van 'Dosti Development Foundation', een fotokopie van twee opleidingscertificaten en een fotokopie van een loonfiche.

Op 17 oktober 2013 legde u een medisch attest neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U stelde dat u en uw echtgenoot problemen zouden hebben gekend met uw familie (in het bijzonder met uw broers) omwille van jullie relatie. Ter staving van uw beweerde problemen legde u een "FIR" en arrestatiebevelen neer (met vertaling) die door uw broers werden ingediend tegen uw echtgenoot in mei 2009. Over deze juridische documenten kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste is de herkomst van de juridische documenten onduidelijk. U legde geen enkele envelop neer waarmee u en uw echtgenoot de documenten zouden ontvangen hebben, aldus kan het CGVS niet beoordelen wanneer en hoe u deze documenten werden overgemaakt. Het is bovendien zeer bevreemdend dat u verschillende exemplaren van één en hetzelfde document, de FIR, voorlegde. U legde zowel een gewone fotokopie (zonder handtekening van de politie en rechtbank) evenals een gecertificeerde kopie (met handtekening van de politie) neer van een "FIR" (zie document 2, groene map). Het is bevreemdend dat de politie zelf aan uw schoonvader twee exemplaren zou bezorgen van eenzelfde klacht, immers heeft geen van beide documenten een stempel van de rechtbank en komen ze van de politie. Het CGVS erkent dat de politie een gecertificeerde kopie van een

"FIR" met handtekening kan opstellen. De vraag is dan waarom de politie ook een gewone kopie, zonder waarde, zou afleveren. Dat is niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat een beklagde enkel een gecertificeerde kopie kan verkrijgen op de rechtbank waarna er een stempel van de rechtbank aan wordt toegevoegd (zie document 3 p.6, blauwe map). Dit is niet het geval in de door u voorgelegde gecertificeerde "FIR", op dit exemplaar staat geen stempel van de rechtbank. Enkel een niet gecertificeerde kopie kan mogelijks verkregen worden via het politiekantoor (zie document 3 p.6, blauwe map). Het is dan ook zeer merkwaardig dat de politie aan uw familie ook een gewone kopie zou hebben afgeleverd. U legde hoe dan ook geen kopie neer die door de rechtbank zou zijn uitgegeven.

Ten tweede kan over de "FIR" inhoudelijk een aantal opmerkingen gemaakt worden. Zo ontbreekt het voorgedrukte serienummer op de "FIR". Nergens is een serienummer (maximaal zes cijfers) te bespeuren, zie ook informatie waarover het CGVS beschikt (zie document 3 p.7, blauwe map). Verder blijkt uit de door u aangebrachte vertaling dat uw echtgenoot beschuldigd wordt onder de volgende wetsartikelen: artikel 16/ZA, artikel 10 en 11. Naar deze artikelen wordt ook verwezen in de "FIR" en arrestatiebevelen in het Urdu. Artikel 16/ZA kan niet worden teruggevonden in het Pakistaanse strafwetboek. De artikelen 10 en 11 zijn louter een definitie van de begrippen man, vrouw en persoon (zie document 1, blauwe map). Het CGVS stelde u de vraag of u wist wat de inhoud was van deze wetsartikelen maar u bleef het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). Het CGVS kan dan ook niet nagaan onder welke wetsartikelen uw echtgenoot werd beschuldigd. Het CGVS voegt hier nog aan toe dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan, zie informatie waarover het CGVS beschikt (zie document 4, blauwe map). Gezien bovenstaande opmerkingen lijkt dit in uw geval zo te zijn. Gezien de twijfel aangaande de authenticiteit van de "FIR" kunnen ook de arrestatiebevelen in twijfel worden getrokken (zie document 3, groene map), zeker gezien uw verklaringen eveneens niet aannemelijk waren.

Ten derde dient opgemerkt te worden dat uw kennis en interesse in de juridische documenten, ofschoon uw echtgenoot werd beschuldigd door uw broers, gering is. Zoals eerder opgemerkt weet u niet onder welke wetsartikelen uw echtgenoot werd beschuldigd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). U weet niet wat de huidige stand van zaken is (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4). U kon ook niet aangeven of de "FIR" werd overgebracht naar de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7). U weet ook niet of er nog andere juridische documenten werden uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). Nochtans werden er reeds arrestatiebevelen uitgevaardigd in 2009 door de rechtbank zodat men kan verwachten dat de juridische procedure verder is verlopen en de rechtbank eventueel oproepingsbrieven, getuigen oproept en dergelijke. U en uw echtgenoot, noch uw schoonfamilie hebben inlichtingen ingewonnen bij een advocaat of mensenrechtenorganisatie over de aangespannen juridische procedure tegen uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5). Nochtans hebben u en uw echtgenoot nog twee jaar na de aanklacht in Pakistan verbleven. Het feit dat jullie op geen enkele manier getracht hebben de onschuld van uw echtgenoot aan te tonen, ondermijnt de ernst van de vrees. Na uw aankomst in België, hebt u ook geen enkele poging ondernomen om informatie in te winnen via ex-collega's, vrienden én ex-werkgevers. U maakte u er zich telkens met een excuus vanaf (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8). U stelde dat na de dood van uw schoonvader, de neef van uw echtgenoot aan uw echtgenoot informatie gaf maar ook met deze neef hebt u geen contact (zie gehoorverslag CGVS 2 p.4).

Gezien bovenstaande opmerkingen hecht het CGVS dan ook geen enkel geloof aan de neergelegde juridische documenten wegens het feit dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit ervan én gezien uw beperkte kennis en interesse over de aanklacht, nochtans de kern van uw asielaanvraag.

Verder is uit uw verklaringen gebleken dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier). U hebt deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielaanvragingen. U verklaarde immers in het kader van uw eerste asielaanvraag in België dat u op 28 februari 2012 met een vlucht via de Verenigde Arabische Emiraten van Pakistan naar België reisde. U zou daarbij gebruik gemaakt hebben van een vals paspoort (zie dossier eerste asielaanvraag, verklaring "DVZ" punt 21, 35). Nadien bleek uit uw vingerafdrukken dat u in het bezit was van een visum voor het Verenigd Koninkrijk. U ontving een beslissing "26quater" (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) en werd samen met uw echtgenoot vastgezet in het centrum te Sint Gilles Waas met het oog op repatriëring. Bij uw tweede asielaanvraag gaf u toe dat u reeds op 29 mei 2011 Pakistan hebt verlaten en dat u sindsdien in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. U gaf eveneens toe dat u met uw eigen paspoort en een visum voor het Verenigd Koninkrijk bent gereisd (zie

gehoorverslag CGVS 1 p.4). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie door de "DVZ" tijdens uw eerste asielaanvraag met de informatie van het "UKBA" toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld rechtstreeks van Pakistan naar België te zijn gereisd. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er verder geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u en uw echtgenoot geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had gezien een verblijf van meerdere maanden. U stelde dat u en uw echtgenoot geen asiel konden aanvragen in het "VK" omwille van uw bewering dat er veel Kasjmiri's in het "VK" wonen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Dit kan niet overtuigen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u en uw echtgenoot internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier- zie document 2 en 5, blauwe map) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is

Daar er in de provincie Azad Kashmir thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vaststelling dat uw documenten, noch uw verklaringen overtuigen én u loog over cruciale gegevens (paspoort en een verblijf in het "VK"), ziet het CGVS zich genoodzaakt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te nemen, ondanks de vaststelling dat u heden een alleenstaande vrouw verklaart te zijn. Hierbij dient het CGVS op te merken dat het CGVS geen zicht heeft waar uw echtgenoot zich heden bevindt. U beweerde dat u geen contact meer met hem heeft, maar gezien vele ongeloofwaardige verklaringen van

uw kant, kan het CGVS daar geen zekerheid over hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3). Het CGVS voegt hier nog aan toe dat u ook geen huwelijksakte voorlegde zodat het CGVS geen zicht heeft op uw burgerlijke staat. Wat er ook van zij, u bent een hogeropgeleide vrouw die al eerder voor verschillende werkgevers in Pakistan heeft gewerkt (zie documenten 6 tot 8, groene map). U zou zich dan ook op zelfstandige wijze ergens in Pakistan kunnen vestigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Wat betreft de krantenartikelen dient te worden opgemerkt dat deze in een lokale krant gemakkelijk tegen betaling kunnen worden gepubliceerd (zie document 4, groene map). Het is hoe dan ook geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel, is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielaanvraag te herstellen. Het CGVS wijst er nog op dat valse documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan (zie document 4, blauwe map) én de authenticiteit van uw juridische documenten werd reeds in twijfel getrokken. De overige door u neergelegde documenten (de overlijdensakte van uw schoonvader, attesten m.b.t. uw werk en opleidingscertificaten) worden niet betwist. Ze volstaan echter evenmin om de door u aangehaalde vrees te staven. U maakte pas tijdens het tweede gehoor bij het CGVS ook gewag van geheugenproblemen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.2). U legde ook een medisch attest neer (zie document 10, groene map). Echter bent u twee maal gehoord geweest en was u beide keren in staat om op de vragen van het CGVS te antwoorden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn), citeert verzoekster vooreerst de door haar geschonden geachte bepalingen en laat zij vervolgens gelden dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de door haar ingeroepen genderspecifieke vervolging, en geen rekening houdt met de relevante feiten in haar land van herkomst. Verzoekster stelt duidelijk te hebben gesproken over haar vrees voor vervolging als alleenstaande vrouw, en wijst erop dat haar echtgenoot haar anderhalf jaar geleden heeft verlaten. De pedopsychiater die haar dochter volgt, bevestigt de vlucht van de vader, aldus verzoekster die opmerkt dat haar psychiater hetzelfde stelt en dat dit ook bevestigd wordt door de sociaal assistent. Verzoekster verwijst naar en citeert uit een studie van de Canadese asielinstanties die, zo stelt ze, de extreme moeilijkheden voor een alleenstaande vrouw om in Pakistan te (over)leven bevestigt. Hieruit blijkt, zo meent ze, dat zij als alleenstaande vrouw een specifiek risicoprofiel heeft. De bestreden beslissing zegt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen zekerheid heeft over haar profiel, aldus verzoekster die poneert dat dit aantoonde dat er op zijn minst sprake is van twijfel in haren hoofde. Gelet op de kwetsbaarheid van een jonge moeder met twee kleine kinderen dienen, zo stelt verzoekster, de asielinstanties in geval van twijfel haar te beschermen. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal altijd de mogelijkheid heeft om de status later eventueel in te trekken, zoals bijvoorbeeld wanneer haar echtgenoot terugkomt, en stelt dat sinds zij alleenstaande is, zij behoort tot een specifieke sociale groep met een vrees voor vervolging op basis van genderaspecten. Vrouwen kunnen, zo vervolgt verzoekster, beschouwd worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en ook artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de kwalificatierichtlijn spreken duidelijk van gendergerelateerde vervolging. Meer bepaald zijn het, zo merkt verzoekster op, de jonge Pakistaanse vrouwen die de discriminatie en vervolging ondergaan, zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Pakistaanse overheid. Verzoekster verwijst vervolgens in dit verband naar Hathaway en een conclusie van UNHCR van 1985. Voorts laat ze gelden dat het beleid van het Commissariaat-generaal naar de buitenwereld toe is om ook de vrouwen te erkennen wanneer ze sociale normen overtreden in hun land van herkomst en wanneer deze overtreding tot vervolging kan leiden. Ze wijst erop dat het Commissariaat-generaal een eigen gendercel heeft opgericht en verwijst naar de website van het Commissariaat-generaal, en meer bepaald waar gewag wordt gemaakt van (een coördinatrice voor) de genderproblematiek. Volgens verzoekster is het *in casu* manifest het geval voor een vrouw die uit Pakistan komt, waar de normen

volgens dewelke alleenstaande vrouwen dienen te leven onmenselijk strikt zijn. Zij wijst er verder op dat haar raadvrouw op het einde van het verhoor duidelijk heeft gewezen op het gendersaspect in deze zaak. Ze stelt dat in dergelijke omstandigheden het Commissariaat-generaal duidelijk artikel 48/3, en meer specifiek punt f van de vreemdelingen, artikel 4, punt 3 a) en c) van de kwalificatierichtlijn evenals zijn eigen beleid heeft geschonden.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 15 van de kwalificatierichtlijn, voert verzoekster aan, verwijzende naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie van 30 januari 2014, dat de term “binnenlands gewapend conflict” niet geïnterpreteerd moet worden naar internationaal humanitair recht, en dat het Hof van Justitie meent dat er bij de beoordeling van mogelijke toekenning van subsidiaire bescherming geen bijkomende voorwaarden gesteld moeten worden, zoals bijvoorbeeld de intensiteit van het gewapend conflict, het niveau van organisatie van de gewapende troepen, noch de duur van het conflict. Men spreekt in Kashmir van geweld dat 47 000 doden in 23 jaren van gewapend conflict heeft gemaakt, volgens de officiële cijfers en het dubbele volgens de mensenrechtenorganisaties, aldus verzoekster, die besluit dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals artikel 3 van het EVRM schendt door haar subsidiaire bescherming te weigeren.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoekster op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door haar Pakistaans paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk en tevens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden, (ii) zij en haar echtgenoot geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk, (iii) er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de authenticiteit van de door haar neergelegde juridische documenten en (iv) zij slechts geringe kennis en interesse heeft over de aanklacht wat nochtans de kern is van haar asielrelaas. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er thans in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Azad Kashmir, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing wordt derhalve geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden reden waarom zij en haar echtgenoot hun land van herkomst verlieten, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande te ontcrachten. Ze gaat niet in het minst in op die pertinente motieven uit de bestreden beslissing en onderneemt geen poging om deze te ontcrachten of te weerleggen, waardoor zij onverminderd gehandhaafd blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.4. Waar verzoekster voorhoudt een alleenstaande vrouw te zijn - zij verwijst hiertoe naar een attest van de psychiater en de sociale medewerker en naar een brief van de sociaal assistent - en zij in dit verband informatie aanhaalt die de extreme moeilijkheden voor een alleenstaande vrouw in Pakistan aantoon, wijst de Raad er op dat het loutere feit een alleenstaande vrouw te zijn met kinderen nog geen reden is om te veronderstellen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst als dusdanig zal gepercipieerd en vervolgd worden. Het profiel van alleenstaande vrouw dient immers niet alleen beoordeeld te worden naar verzoeksters echtelijke situatie, doch tevens dient te worden gekeken naar het netwerk waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Pakistan. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster, die een MBA in Business Administration heeft en werkervaring heeft opgedaan bij verschillende NGO's (gehoorverslag 9 juli 2013, p. 2), over een uitgebreid familiaal en sociaal netwerk in Pakistan beschikt. Verzoekster stelde ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar dat zij geen contact meer had met haar familie sinds haar vlucht, doch er dient te worden opgemerkt dat zij dit gebrek aan contact uitdrukkelijk verbond

aan de door haar naar voren gebrachte problemen dewelke ongeloofwaardig werden bevonden en die verzoekster in het verzoekschrift niet betwist. Derhalve is er, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster geen contact meer zou (kunnen) onderhouden met haar familie in haar land van herkomst en zij zich bij terugkeer niet opnieuw in datzelfde netwerk zou kunnen vestigen.

Waar verzoekster voorhoudt niet over de nodige telefoonnummers te beschikken om vrienden of vroegere werkgevers te contacteren, wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat van verzoekster kan worden verwacht deze gegevens op een of andere wijze te (trachten te) bekomen. Uit niets blijkt, en zij zelf toont het tegendeel niet aan en maakt dit geenszins aannemelijk, dat verzoekster reeds inspanningen in die zin heeft gedaan. Gelet op de vaststelling dat verzoekster hoogopgeleid is en zij ook gewerkt heeft in Pakistan kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij in de mogelijkheid is het nodige te doen om familie, vrienden, kennissen en vroegere werkgevers te contacteren. Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt bovendien dat zij hier in België wel degelijk in staat is contacten te onderhouden met haar thuisland, zoals onder meer met een bevriende familie in Karachi.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een rapport inzake de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Pakistan, doch toont hiermee niet *in concreto* aan dat zij zich bij terugkeer in een gelijkaardige situatie zal bevinden. Verzoekster brengt geen enkele argumentatie naar voren waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk geen contact meer zou hebben met haar familie en vrienden, noch toont zij concreet aan dat zij *in casu* als dusdanig zal gepercipieerd worden door haar familie of de gemeenschap. Verder merkt verwerende partij terecht op dat verzoekster evenmin uit een zeer traditionele familie komt nu zij in Pakistan mocht studeren alsook voor verschillende internationale organisaties mocht werken voor haar huwelijk met haar echtgenoot.

De attesten gevoegd bij het verzoekschrift doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Niettegenstaande de situatie voor verzoekster en haar kinderen moeilijk kunnen zijn in een (open) opvangcentrum, herhaalt de Raad dat verzoekster als goed opgeleide jonge vrouw niet aantoonbaar dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan niet op hetzelfde netwerk zal kunnen beroepen als voorheen. Deze vaststelling klemt des te meer gelet op het gegeven dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkele poging heeft ondernomen om de gedane vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, en bijgevolg de onmogelijkheid zich onder datzelfde netwerk te plaatsen, te weerleggen.

Verzoeksters algemene stelling dat ofschoon de psycholoog, psychiater en assistent geen compleet zicht hebben op haar geloofwaardigheid, maar dezen toch meer over haar weten dan de protection officer die haar slechts twee keer heeft gezien, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

2.5. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij evenmin aantoonbaar dat zij zich als alleenstaande vrouw niet opnieuw zou kunnen vestigen in haar familiaal en sociaal netwerk in Pakistan, kan zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen of die betrekking hebben op haar profiel als alleenstaande Pakistaanse vrouw om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en gevoegd bij de verweernota (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" d.d. 31 oktober 2012 en de COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie d.d. 25 november 2013) en de geactualiseerde versie hiervan als bijlage bij de aanvullende nota van

16 april 2014 gevoegd (COI Focus Pakistan actuele veiligheidssituatie d.d. 18 februari 2014), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat de situatie in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Azad Kashmir, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De internetartikelen waarnaar verzoekster verwijst, vermogen bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Uit een analyse van het aantal burgerslachtoffers van de afgelopen 23 jaren kan niet besloten worden dat burgers thans in Azad Kashmir een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het feit dat er, zo blijkt uit de artikelen waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert alsook uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal, in Azad Kashmir enkele aanslagen plaats vonden en er aan de Pakistaans-Indiase grens verschillende schendingen van het staakt-het-vuren gebeurden, blijkt niet en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit zou blijken dat de situatie aldaar van die aard is dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS